

jem po smyslu odst. 3 § 2 zák. č. 39/1922 rozvrhuje, vyloučiti osoby, o jichž příjem jde, tedy rodiče, resp. předky vál. poškozence, je vzhledem k tomu, co bylo již uvedeno, samozřejmé a nepotřebuje zvláštního odůvodnění.

Za tohoto stavu věcí je právní stanovisko, na němž žal. úřad svoje rozhodnutí založil, v rozporu se zákonem.

Č. 6263.

Župní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): O pensionování župních zaměstnanců na Podk. Rusi rozhoduje za platnosti vl. nař. č. 113/1923 v první a poslední stolici župan.

(Nález ze dne 31. ledna 1927 č. 1707.)

Věc: Dr. Bela I. v S. proti civilní správě Podkarpatské Rusi stran upravení pensijních požitků a doplacení služebních požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se ve výroku o stěžovatelově pensi pro nezákonnost, jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím župního úřadu v Užhorodě ze 13. května 1925 byl st-l na svoji žádost z 15. února 1925 podle předpisu župního pensijního statutu pensionován. Civ. správa Podk. Rusi nař. rozhodnutím zamítla odvolání, pokud se jím st-l domáhal vyměření pense dle zákonných předpisů pro def. státní úředníky, ježto nebyl převzat do státní služby jako def. stát. úředník. Pokud pak st-l v odv. uplatňoval nárok na vyplacení platu za dobu od 1. října 1921 do 30. dubna 1925, poukázala Civ. správa Podk. Rusi st-le na svůj pravoplatný dekret ze 16. září 1921, jímž byl ze služby propuštěn. O nároku na doplacení jedné třetiny platu za dobu suspense, t. j. od 1. října 1920 do 30. září 1921 vyslovila pak, že bylo by lze o něm rozhodovati po skončení disc. řízení župním úřadem dle ustanovení platných pro župní zaměstnance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje v podstatě dva samostatné výroky a to výrok o pens. nárocích st-lových a pak výrok o st-lově nároku na doplacení akt. služ. požitků.

Nss, maje zkoumati důvodnost námitek stížnosti proti výroku prvnímu, musel se nejprve zabývati otázkou příslušnosti žal. úřadu k rozhodování o otázce st-lové pense a tu seznal, že žal. úřad nebyl příslušný, aby o st-lově odvolání z rozhodnutí župního úřadu v Užhorodě ze 13. května 1925 rozhodoval a to z těchto důvodů:

O st-lově žádosti za vyměření pens. požitků rozhodl župní úřad v Užhorodě a vyměřil mu požitky pensijní podle žup. statutu pensijního. Pokládal tedy st-le za zaměstnance župního. K pensionování župních zaměstnanců na území býv. státu uherského byly příslušny podle ustanovení § 47 lit. i) zák. čl. XXI : 1886 župní (municipální) výbory. Rozhodnutí těchto výborů ve věcech pensijních byla rozhodnutími konečnými, proti nimž byla přípustna pouze stížnost na uh. ss (§ 45 zák. čl. XXVI : 1896).

Nařízením ze 7. června 1923 č. 113 Sb. přenesena byla působnost komitátního výboru na území Podk. Rusi na župana (§ 1 nař.), aniž jinak na instančním postupu co bylo měněno, Z toho plyne, že rozhodnutí župního úřadu v Užhorodě ze 13. května 1925 o pensionování st-lovu bylo rozhodnutím konečným, proti němuž nebyl přípustný řádný opravný prostředek, nýbrž jen stížnost na nss. Župní úřad v Užhorodě proto také ani nepřipojil svému rozhodnutí žádného právního poučení.

Když tedy žal. úřad ke st-lovu odvolání rozhodnutí to přes to jako odvolací instance přezkoumal, je rozhodnutí jeho jako rozhodnutí úřadu nepřislušného zmatečným. Ježto pak k nezákonnosti toho druhu musí nss přihlížeti z povinnosti úřední, byl nucen nař. rozhodnutí ve výroku o pens. požítcích st-lových zrušiti podle § 7 zák. o ss. — — —

Č. 6264.

Občanství státní: I. * Rakouský státní příslušník, který se stal definitivním ustanovením ve veřejné službě v Bosně a Hercegovině dle § 3 zemského statutu pro Bosnu a Hercegovinu zemským příslušníkem bosensko-hercegovským, nepozbyl tím státního občanství rakouského. — II. K výkladu § 4, odst. 3 úst. listiny.

(Nález ze dne 31. ledna 1927 č. 1767).

Věc: Augustin L. v Praze (adv. Dr. Ant. Schauer) proti ministerstvu vnitra (rada pol. správy VI. Verner) stran státního občanství.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zsp v Praze rozhodnutím z 20. září 1923 nevyhověla žádosti za vydání osvědčení, že jest st-l státním občanem, a odůvodnila výrok svůj takto: »V roce 1883 byl jste jmenován def. úředníkem bosensko-hercegovských státních drah. Vláda království S. H. S. v Bělehradě uznala na základě mírové smlouvy Saint Germainské a Trianonské za státní občany tohoto království všechny bosensko-hercegovské pensisty, kteří měli dříve domovské právo na území býv. Rak. neb Uh. a kteří nabyli bosensko-hercegovské definitivy a tím i bosensko-hercegovské příslušnosti od 1. ledna 1910. Jste tudíž jakožto pensionavny def. úředník bosensko-hercegovských stát. drah státním občanem v království S. H. S.«.

Odvolání, jež st-l z tohoto rozhodnutí podal, min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo z důvodů rozhodnutí I. stolice.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Předmětem sporu jest otázka, zdali st-l podle předpisů našeho zákonodárství stal se ex lege čl. státním občanem. V úvahu tu přichází jedině předpis § 1 č. 1 úst. zák. 236/20, ježto st-l opírá svůj nárok o domovské právo v tuzemsku nesporně nabyté před 1. lednem 1910. S hlediska tohoto uvedeného ustanovení je tedy řešiti otázku, zdali st-l toto dom. právo od 1. ledna 1910 nepřetržitě má.

Žal. úřad stojí v odv. spisu především na stanovisku, že st-l pozbyl rak. stát. občanství ve smyslu vystěhovacího patentu z roku 1832 tím, že se vystěhoval do Bosny, tam nastoupil veř. úřad a nabyl zemské